

Sākotnējā Hernhūtes Brāļu Vienošanās (18.gs. sākums)

1.Hernhūtes iedzīvotājiem ir vienmēr jāatceras, ka Hernhūte ir būvēta uz Dieva žēlastības pamata, un tā ir Dieva Paša roku darbs, kaut arī galvenais nodoms tās būvēšanā nav bijis jaunas pilsētas, bet apmešanās vietas izveide, kas celta priekš brāļiem un brāļu dēļ.

2.Hernhūtei un tās sākotnējiem pamatiedzīvotājiem ir jāpaliek nemainīgā mīlestības saiknē (saitē) ar visiem Dieva bērniem, kuriem kristīgās reliģijas ietvaros varētu būt atšķirīgi uzskati; viņi nedrīkst nevienu tiesāt, nedrīkst iesaistīties strīdos ne ar vienu, nedrīkst uzvesties nepieklājīgi ne pret vienu, bet drīzāk viņiem jācenšas saglabāt savā starpā šķīstu evaņģēlisku doktrīnu, vienkāršību un žēlastību.

3.Turpmāk tiks uzskaitītas patiesa Kristus miesas dalībnieka (locekļa) raksturīgās pazīmes, kuras mēs kā Hernhūtes iedzīvotāji, kuri vienkārši stingri pieķeras pie tā pamata, kas balstīts uz Dieva Vārda, uzskatām par pilnīgi nekļūdīgām.

Ikviena, kurš neatzīst to, ka viņa atmošanās un pestīšana ir vienīgi Dieva žēlastības darbs Kristū Jēzū, un to, ka viņš nespēj bez tās eksistēt pat nevienu mirkli un ka pat vislielākajai pilnībai šajā dzīvē (ja to iespējams sasniegt bez Starpnieka (Kristus Jēzus) aizlūgšanām, kuras pamudina (ierosina) Viņa asiņu un krusta nopelns), nav nekāds labums Dieva acīs, kamēr tā nav kļuvusi pieņemama Jēzum Kristum; ikkatrs, kurš ikdienā ar saviem atgriešanās darbiem nepierāda, ka viņa pilnīga apņemšanās ir kļūt atbrīvotam no grēka caur Jēzus nopelnu, katru dienu arvien vairāk sekot svētumam, pieaugt Tā Kunga līdzībā, būt šķīstītam no visas garīgās elkdievības, lepnuma un paša gribas, staigāt tā, kā Jēzus staigāja un nest Viņa negodu un kaunu: tāds cilvēks nav paties Brālis.

Ikkatrs, kuram ir šāda sirds nostāja, bet kurš tomēr saglabā arī kādus sektantiskus, fanātiskus vai vismaz nepilnīgus uzskatus, nedrīkst mūsu vidū būt noniecināts, un pat tādā gadījumā, ja viņš pat atdalās no mums, mēs nedrīkstam viņu uzreiz atmest, bet drīzāk mums viņš jāpavada un jāpasargā viņa klejojumos, jāpanes viņu mīlestības, pacietības un lēnprātības garā.

Tomēr ikkatrs, kurā nav pilnībā iesakņojušies iepriekš minētie pamatprincipi, bet kurš nav arī pilnībā atteicies no tiem, ir uzskatāms kā brālis, kas pilns svārstību un šaubu, un tāds ar lēnprātīgu garu ir jāatgriež pie patiesības.

4.Tas ir cildināmi – draudzei veltīt (nodalīt) konkrētas atceres dienas, lai pieminētu mūsu Dieva uzticamo vadību, tās svinot ar gavēni un lūgšanām vai ar pateicību un slavu. Tādas dienas ir, piemēram, pirmo brāļu emigrācija 12.maijā, kā arī šajā datumā atšķirīgos gados ir notikuši arī daudzi citi ievērojami notikumi. Līdzīgā veidā katrs indivīds var veltīt Tam Kungam tās dienas, kuras priekš viņa ir visneaizmirstamākās, tās pavadot iepriekš minētajā manierē kopā ar saviem tuvākajiem brāļiem un draugiem. Bet abos minētajos gadījumos, ir jāpievērš liela uzmanība tam, lai šī konkrēto dienu ievērošana nepārvēršas parastā, nedzīvā tradīcijā.

5.Katrs no brīvas gribas pakļaujas pastāvošajiem draudzes noteikumiem, apzinoties to, ka viņš ievēro cilvēciskos noteikumus nevis kā obligātu (negrozāmu) sastāvdaļu savā kalpošanā Tam Kungam, bet gan kā brīvprātīgu izvēli, atbilstoši lēnprātības, mīlestības un paklausības garam. Ja Tā Kunga vadībā nākotnē rastos izmaiņas konkrētu lietu kārtībā, kas saistītas ar kalpošanas ārējo formātu, tad pāri visam mums jātiecas pēc vienkāršības un garīgās pieaugsmes.

6. Tie, kuri nav pieraduši pie publiskas grēku izsūdzēšanas vai kuru prātā ir konkrēti iebildumi pret to, nav jāspiež to darīt, bet, lai izvairītos no jebkādam nekārtībām un vieglprātības, neviens, kuru nepazīst draudzes pārvalde, nedrīkst pieņemt Svēto Vakarēdienu.

7. Neviens nedrīkst iesaistīties slepenās (ļoti tuvās) attiecībās ar tādiem cilvēkiem, kuri ir zināmi kā ļauni vai kopumā pasaulīgi noskaņoti, lai kādam tas nekļūtu par apgrēcību. Tomēr ir pareizi pret šo cilvēku (kurš tomēr iesaistās šādās attiecībās) izturēties ar vienlīdzīgu un nepretenciozu attieksmi, un neviens nedrīkst atļauties paust niknumu (asu neapmierinātību) pret viņu.

8. Ikkatram ir jā rūpējas par to, lai izprastu pestīšanas patieso pamatu, kurā esam vienojušies, tāpēc, lai varētu visā lēnprātībā, kā arī gudrībā un spēkā, dot atbildes visiem mūsu pretiniekiem, kā arī mutiski aizstāvēt un atbalstīt cits citu.

9. Kad kāda cilvēka dvēselē sāk parādīties kaut neliels daudzums labu darbu, nedrīkst veidoties nekāds priekšlaicīgs spriedums attiecībā uz šo cilvēku, bet ir noderīgi pacietīgi gaidīt, līdz kamēr sāk parādīties augļi. Tomēr mums ir jā jūtas pateicīgiem Dievam par labo sākumu, kuru varam manīt, un, cik iespējams, mums ir jāatbalsta labās izmaiņas šī cilvēka dzīvē.

10. Kopumā mēs uzskatām, ka tas, ka kāds bez skaidriem un pilnīgiem pierādījumiem, iepriekš nepielietojot visus atzīstamos un Rakstos pamatotos brāļu pamācīšanas posmus, pārsteidzīgi tiesā un nosoda savu tuvāko, ir riebiga rīcība. Tādēļ jebkuram, kurš ir vainojams šajā neattaisnojamajā rīcībā, ir jāpakļauj sevi taisnīgi pelnītam nosodījumam.

11. Mācītājiem, kalpotājiem un visiem, kuri uzmana un rūpējas par citu dvēselēm, ir jābūt pilnīgi brīvībai veidot draudzīgas attiecības ar jebkuru citu cilvēku, un šajā jautājumā viņus nedrīkst turēt nekādās aizdomās.

12. Tāpat kā dvēseļu glābšana ir galvenais mērķis lielākajai daļai no šī brīža Hernhūtes iedzīvotājiem, tāpat ikkatram ir jāļauj izvēlēties tos, ar kuriem viņš vēlētos būt tuvākā sasaistē nekā ar citiem, kā arī katram ir iespēja mainīt savu izvēli saskaņā ar apstākļiem, nebaidoties kādu aizvainot. Savstarpējām attiecībām starp neprecētiem, atšķirīga dzimuma cilvēkiem ir jābūt pakļautām ierobežojumiem, un vecaji ir pilnvaroti tās apturēt jebkurā gadījumā un jebkurā laikā, kad viņos rodas šaubu pilnas aizdomas attiecībā uz šīm attiecībām, lai arī acīm redzamais nolūks tajās varētu būt ļoti cildināms.

13. Ir ļoti uzmanīgi jā sargājas no skaudības, aizdomīguma un nepamatotiem aizspriedumiem pret brāļiem. Ikkatram ir dota brīvība veidot attiecības ar citiem, un nevienam nevajadzētu kļūdaini novērtēt kā sliktu to, ka kāds cits kļūst tuvāk pazīstams ar Vecajiem nekā viņš pats.

14. Vājāku cilvēku dēļ nav pieļaujama vieglprātīga (nenopietna) runāšana attiecībā uz Dievu un garīgām lietām, bet šādi temati vienmēr ir jāaplūko ar vislielāko bijāšanu.

15. Saskaņā ar agrīnās draudzes praksi, brāļi tiek aicināti jebkurā iespējamā veidā sevi piespiest darīt vislabāko priekš ticības biedriem, un priekš visiem pārējiem jādara tas, ko viņi gribētu, lai citi darītu viņiem.

16. Ikkatram, kurš ir saņēmis nepieciešamo dāvanu, lai runātu, tas ir jādara; pārējiem runātais ir jāizvērtē.

17. Tie, kuri šķiet vislabāk piemēroti viens otram, var bez vilcināšanās dzīvot tuvā saskarsmē, vienoties lūgšanās un pilnībā rīkoties tā, kā tuva draudzība to prasa. Tomēr šāda labvēlība, kas tiek kādam individuālam izrādīta, nekādā gadījumā nedrīkst balstīties aizspriedumos pret sirsnīgu brāļu mīlestību uz citiem; un tai ir jāklūst par pienākumu tiem, kuri ir īpaši draudzīgi viens ar otru, lai sniegtu cits citam palīdzīgu roku saskaņā ar doktrīnu, aizrādīšanu, norāšanu, virziena rādīšanu un visu viņu garīgo ceļu.

18. Neviens brālis nedrīkst kļūt par biedru kādā konkrētā tirdzniecības vai rokdarbu asociācijā, pirms tam neinformējot par to citus brāļus. Nevienu profesionālo nodarbošanos, kāda pastāv draudzes vidū, pašu par sevi nedrīkst uzskatīt par sliktu vai noniecināt.

19. Neviens pat vismazākajā veidā nedrīkst pievilt savu tuvāko, nemaz nerunājot par piekrāpšanu.

20. Nevienu laulību nedrīkst noslēgt bez Vecaju zināšanas un piekrišanas, un nevienu solījumu par laulību nedrīkst dot vai saņemt bez Vecaju klātbūtnes un viņu piekrišanas.

21. Neviens dēls nedrīkst pieprasīt savu tēvu vai māti izvākties no viņa mājas tikmēr, kamēr viņi tur vēlas palikt mierā un klusumā.

22. Jebkuri māņticīgi priekšstati vai māņticību praktizēšana ir pretrunā ar patiesa brāļa raksturu; jebkuri tukši spoku stāsti, pareģošana u.c. ir uzskatāmi par muļķīgiem un kaitīgiem.

23. Tā kā pastāv cilvēki, kuriem katru dienu ir nepieciešams padoms, tad ir jābūt iespējai kādam Hernhūtē katru dienu sniegt aizrādījumus un pamācības. Nevienam nav obligāti jāapmeklē šīs konkrētās sanāksšanas, izņemot gadījumus, kad Draudze tiek īpaši sasaukta, lai pulcētos kopā.

24. Ja kāds ir pieķerts kādā pārkāpumā, viņš nedrīkst uzskatīt par apkaunojumu to, ka kāds runā ar viņu par šo tematu, vai arī, ka viņš saņem aizrādījumu vai norāšanu. Viņam vajadzētu to uzņemt bez aizvainojuma, un neļaut sev asi atbildēt (reaģēt); vēl jo mazāk viņam nevajadzētu uzskatīt, ka šis ir attaisnojošs iemesls, lai attālinātos no brāļu sadraudzības. Visi šāda rakstura jautājumi ir jāiztiesā un jāizlemj tikai tiem, kuru oficiālā pozīcija (amats) pieprasa viņu iejaukšanos.

25. Jebkuram, kurš izplata jebkādas nepamatotas baumas par kādu citu, ir pienākums izstāstīt Vecajiem savu apgalvojumu iemeslu, un pēc tam atteikties no šīm baumām, neatkarīgi no tā, vai viņam to liek darīt aizskartā cilvēka sūdzības rezultātā vai nē.

26. Ikreiz, kad publiskā vidē par kādu personu, kura nav tajā brīdī klāt, tiek pateikts kas nelabvēlīgs, ikkatrs klātesošais ir pilnvarots informēt šo personu par konkrēto notikumu, neminot tā cilvēka vārdu, kurš aizvainojumu izteica.

27. Tas ir dažu brāļu īpašs pienākums, pašai dziedīgās labdarības un mīlestības motivētiem, apmeklēt tos draudzes locekļus, kurus moka kādas vainas vai slimības, un sniegt palīdzību viņu vajadzībās. Kamēr mūsu vidū ir ārsts, kurš ir viens no mums, ikkatram Hernhūtes iedzīvotājam ir jārunā ar viņu un jāprasa padoms viņam par savu vainu vai slimību, pirms viņš meklē palīdzību no citiem. Nevienš, kurš nav pienācīgi sagatavots šim darbam, nedrīkst uzdrošināties citus ārstēt.

28. Ir nekavējoties jāziņo slimo pacientu vārdi, apstākļi, ārstu instrukcijas un norādes tiem, kuri apkopj slimos cilvēkus, neatkarīgi no viņu dzimuma. Ārstu instrukcijas un norādes ir rūpīgi jāievēro gan pašiem pacientiem, gan viņu aprūpētājiem.

29. Katram ir ļoti rūpīgi jāpatur pie sevis tas, kas viņam uzticēts privāti vai kā noslēpums.

30. Nevienš nedrīkst atļaut savā prātā pastāvēt domām, kas vērstas pret kādu citu; turpretī tūlīt draudzīgā un pieklājīgā manierē vajag minēt to, kas ir bijis aizvainojošs, neatkarīgi no konkrētās personas. Uz sūdzībām, kuras tiek mērķtiecīgi veidotas, nav pat jāklausa; bet strīdi, skaudība un tīša šķelšanās ir visiem jāuzskata par riebīgu, un tie, kuri ir vainojami šādu lietu darīšanā, ir uzskatāmi par neticīgajiem.

31. Mehāniķiem un tiem, kuri nodarbojas ar tirdzniecību, ir jābūt pilnīgi precīziem savu solījumu izpildīšanā. Gadījumā, ja konkrēti apstākļi nav ļāvuši viņiem izpildīt savu solījumu, tad tas ir viņu pienākums laicīgi paziņot iemeslu, kāpēc viņi nav varējuši rīkoties saskaņā ar savu solījumu.

32. Jebkurai tiesas vai tiesneša darbībai ir jābūt pamatotai Dieva pavēlēs, šajos Statūtos, objektivitātē un taisnīgumā.

33. Ar draudzīgu norāšanu un disciplīnu ir jāpieliek visas pūles, lai panāktu atgriešanos no grēka, bet, ja tas nenes vēlamos rezultātus, tad no vainīgā tiek sagaidīts un pieprasīts pamest konkrēto vietu.

34. Vecajiem ir jānotur sanāksme katru sestdienu, un ja kāds tiek lūgts ierasties šajā sanāksmē, tad viņam ir jāpaklausa šim izsaukumam. Ja šis izsaukums atkārtojas vairākkārt vai konkrētais cilvēks stūrgalvīgi atsakās ierasties, tad viņam ir jāatstāj Hernhūte.

35. Nakts laikā uzraugiem katras stundas sākumā ir jādzied viens pants no kādas piemērotas himnas, lai iedrošinātu un pamācītu Draudzi.

36. Jēzus un Viņa apustuļu doktrīnai un piemēram ir jābūt vadošajam un vienīgajam likumam visā mūsu kalpošanā un mācībā.

37. Jebkurš, kurš, kaut arī iepriekš bieži brīdināts un pamācīts, neatkāpjas no atklātas vieglprātības un grēka gaitas, ir jāizslēdz no mūsu brāļu sadraudzības; viņš arī nevar tikt uzņemts atpakaļ, kamēr viņš nav sniedzis pietiekošus pierādījumus par savām rakstura izmaiņām.

38. Visi jaunieši Hernhūtē, kuri atzīst savu ticību Kristum, ir jāpieņem un viņiem ir jāiedod šie statūti apdomāšanai.

39. Ne autoratīvā persona, ne mācītājs, ne vecajs, ne pārraudzītājs, ne arī kāds cits, kuram kādā ziņā ir autoritāte pār citiem, nedrīkst izmantot savu varu citādi, kā vien esot iepriecinošs palīgs, mierinājums ciešanās, grūtībās un vajadzībās tiem, pār kuriem viņš ir iecelts.

40. Visiem, kuri ir Dieva mīlestības ietekmēti, ir jāuztur draudzīga un sirsnīga sadraudzība ar visiem līdzīgi domājošiem bez jebkādiem izņēmumiem.

41. Katram ir dota brīvība mīlestībā pamācīt un norāt savu brāli, neatkarīgi no tā, vai tam būtu pamatojums vai nē. Tas ir jādara ar lielu vienkāršību, turklāt ir rūpīgi jāizvairās no jebkāda niknuma. Ja brālis sniedz skaidrojumu vai attaisnojumu, tad personai, kura sniedza pamācību, ir vai nu ar to jābūt mierā, vai arī jānodod lieta tālāk citiem brāļiem.

42. Ja mēs būsīm aicināti ciest vajāšanas, tad ikkatram tās ir jāuzskata par vērtīgu un ārkārtīgi noderīgu mācību; mums ir jāmīl tie, kuri mūs vajā, jāattiecas pret tiem ar cieņu, jāatbild uz viņu jautājumiem ar vienkāršību un priecīgi jāpakļaujas tam, kas var notikt ar mums saskaņā ar to pārliecību, kādu mēs paužam Dieva un cilvēku priekšā.

*Tulkots no angļu valodas oficiālā 19.gs. Brāļu Draudžu arhīva tulkojuma.
Latviski tulkoja DLG.*